Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 2 (76) лютий 1999

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»:

о. Юліан Катрій, ЧСВВ. **ПЕРЛИНИ СХІДНИХ ОТЦІВ**

Видання продовжує вже відому вам серію «Українська духовна бібліотека». Автором книги є відомий священик, який написав «Пізнай свій обряд», «Господи, навчи нас молитися» та ін. У «Перлинах Східних Отців» зібрано своєрідну антологію творів св. Василія Великого, св. Івана Золотоустого, св. Єфрема Сирійського, св. Теодора Студита та ін. Вислови цих великих вчителів Церкви Христової систематизовано, тобто подано у кількох десятках розділів за алфавітним порядком: «Ангел охоронець», «Богослужіння», «Боротьба», «Душа», «Молитва» тощо. Думки святих направду є дорогоцінними перлинами мудрості. Вони втішають кожне християнське серце, яке шукає Бога. Книга адресована широким колам читачів.

ЯК ОСЯГНУТИ ЩАСТЯ? (цикл проповідей про Христові блаженства)

Основою чергових повчань визначних духівників Української Греко-Католицької Церкви (архиєпископ Мирослав Марусин, єпископ Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ С. Якимишин, ЧСВВ, о. Ісидор Патрило, ЧСВВ, о. Порфірій Підручний, ЧСВВ та ін.) стала Нагірна проповідь Господа Ісуса Христа або блаженства. На цю тему владика С. Мудрий, ЧСВВ розробив окрему схему з 31 проповіді, які виголосили вищезгадані проповідники на Ватиканському радіо. Автори радіопроповідей застановляються над проблемою людського щастя, терпіння, убозтва. Вони роздумують про вбогих духом, про засмучених, голодних і спраглих справедливості, чистих серцем та ін.

Дані повчання залишаються актуальними і в наш час. Вони стануть духовним орієнтиром для сучасних християн. Книга стане також в нагоді духовенству і катехитам.

ПРОПОВІДІ ПРО БЕЗКРОВНУ ЖЕРТВУ СВ. ЛІТУРГІЇ

Однією з правд нашої віри є те, що Службу Божу установив сам Господь, як єдину досконалу безкровну жертву Нового Завіту. Детальніше дізнатися про природу і характер Служби Божої, про її значення і вартість, про складові частини та про багато іншого можна на сторінках пропонованого видання. Цінні науки голосять глава УГКЦ Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський, архиєпископ Мирослав Марусин, єпископ Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ Северіян Якимишин, ЧСВВ та ін. Актуальність цієї книги в Україні є незаперечною. Вона допомагає краще пізнати та оцінити преційний скарб св. Літургії – дар Літургії Євхаристійної.

Книга необхідна для духовенства. Катехити можуть вважати її своїм підручником.

Нехай постійними гостями кожної християнської родини будуть часописи-місячники «Світло» та «Місіонар»!

СЛОВО РЕДАКТОРА

"Прибув Іван Предтеча, забрав свята на плечі", – каже народне прислів'я. Минули три великі празники у січні. Залишилось лише їхнє відлуння, про яке читайте в статті "Різдвяні дзвони на Львівщині". До нас прийде ще одне важливе християнське свято – Стрітення Господнє, яке містить у собі водночас всю різдвяну містерію. Цей празник підкреслює те, що Христос є світлом, яке розвіює темряву. Про духовний зміст Стрітення читайте у цьому номері.

У "Слові життя" знайдете відповідь на запитання про те, як практикувати у своєму житті одну з вимог Христа і бути світлом для світу. Катехитам стане в нагоді чергове пояснення молитви "Отче наш", зокрема, двох її частин про ім'я та Царство Боже. Василіянський Чин поповнився двома новими служителями – дияконами і про це ви детальніше дізнаєтеся у замітці "На шляху служіння".

Статті "І витре Господь кожну сльозу" та "Католицька аптека "Милосердя" засвідчують про благочинну діяльність нашої Церкви.

Про життя нещодавно посвяченої Великої духовної семінарії у Римі прочитаєте в інтерв'ю з аспірантом Юрієм Козловським. Стаття о. В. Зінька, ЧСВВ про привілеї жінок, без сумніву, духовно збагатить не тільки жінок, але й весь читацький загал. У лютому маємо три пам'ятні дати, пов'язані з постаттю Василіянського Чину о. Матеєм Шепіткою. Цінні спогади про нього теж вміщені у цьому номері.

Репортаж про молодіжну прощу до Мілану заохотить молодь, і не лише її, до участі у паломництвах, яких планується чимало.

Ще одним гарним духовним повчанням для дітей є легенди про дівчину Колядку та про малого Ісуса.

Некролог містить інформацію про трьох отців Василіян, яких Господь покликав по вічну нагороду.

Починаючи з цього числа часопису, нумерація сторінок продовжує попередню нумерацію (подібно, як у "Світлі"). Так буде протягом цілого року.

Це необхідно для того, щоб наші читачі мали можливість зробити підшивку на цілий рік у вигляді книжки.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

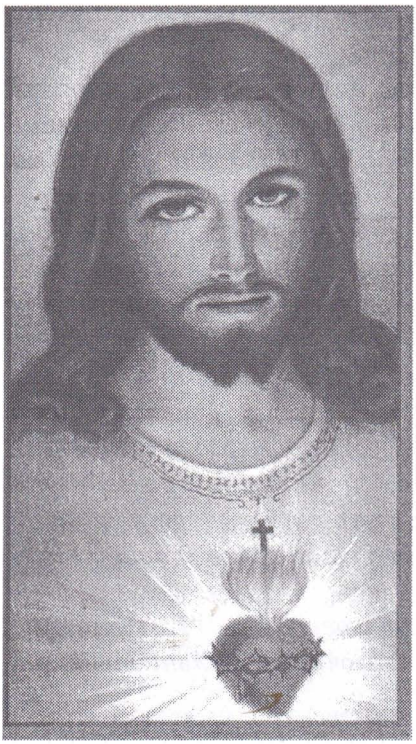

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВАЖКО ХВОРІ, ОСОБЛИВО ТІ, ЯКІ СТРАЖДАЮТЬ НА НЕВИЛІКОВНУ НЕДУГУ, БУЛИ ЗАХОРОНЕНІ ВІД ЗАГРОЗИ ЕВТАНАЗІЇ.

Невиліковна недуга – це тяжкий хрест. Якщо співпаде вона з глибокою старістю, то цей хрест видається ще тяжчим, іноді – нестерпним. У високорозвинутих країнах світу знайшли вихід з того важкого становища і почали застосовувати евтаназію. Це ніщо інше, як обезболюючий укол, який призводить до миттєвої

смерті. Цей засіб заборонений Церквою, тому що він є важким гріхом проти Заповіді Божої "Не убий". Молімся, щоб ні хворий, ні родина, ні медперсонал не застосовували такого виду евтаназії.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА У В'ЄТНАМІ ВТІШАЛАСЯ ПОВНОЮ РЕЛІГІЙНОЮ СВОБОДОЮ, А ЇЇ ДУШПАСТИРІ МОГЛИ ВИКОНУВАТИ СВОЇ ЗАВДАННЯ.

На Далекому Сході є така країна В'єтнам, в якій десятками років тривала громадянська війна. Зараз кровопролиття там менше, але безбожницький уряд не дозволяє повної свободи дій Церкві Христовій.

Молімся, щоб і там запанувала довгоочікувана свобода віросповідання, а душпастирі змогли без перешкод виконувати свої завдання.

Місцевий: ЩОБ УСІ НЕХРЕЩЕНІ ЛЮДИ В УКРАЇНІ І ТІ, ЩО НЕ ПРАКТИКУЮТЬ ХРИСТИЯНСЬКІ ЗАСАДИ, ДУХОВНО ПРОЗРІЛИ.

Коли темна людина прозріє, то, здається їй, що на світ народилася. Щось подібного стається з людиною, яка не вірила в Бога, а згодом охрестилася ставши дитиною Божою, членом Церковної спільноти.

В Україні нараховується близько десяти мільйонів нехрищених.

Молімся, щоби чим більше з них пізнавши правдиву віру, охрестилися і стали ревними християнами. Молімся також, щоби ті, які є непрактикуючими християнами, чим більше застосовували у житті євангельські засади.

Покровитель на лютий – св. КИРИЛО – апостол слов'ян, 27(14)

Святий Кирило, як і його брат Методій, належав до великих слов'янських вчителів. Походили вони з славної грецької родини, в якій виховувалось семеро дітей. Константин (пізніше св. Кирило) був наймолодшим з усіх дітей. Він народився в 877 році у м. Солуні, столиці грецької Македонії. Його батько Лев був помічником високого крайового військового урядовця. В родині високо цінували і практикували християнсько-католицьку віру.

Ще навчаючись в школі, хлопець проявив неабиякі знання, відзначався сумлінністю, наполегливістю. Він читав багато духовних книг. У душі юнака зародилось прагнення посвятити себе згодом апостольській праці для навернення слов'ян до

Христової віри. Юнак Константин намагався більше дізнатись про далекі слов'янські краї, вивчив слов'янську мову, яка згодом стала великим засобом у поширенні християнства серед тих народів. Згодом, вирішуючи цілковито посвятити себе на службу Богові, вступає в монастир і обирає ім'я Кирило. Перебуваючи в монастирі, він докладав зусиль для підготовки себе до майбутньої місійної праці.

Його перу належать переклади богослужбових книг, зокрема, Святого Письма і Псалтиря на слов'янську мову, а також переклад Святої Літургії на цю мову, яка була ухвалена Папою. Разом з своїм братом Методієм він розгорнув велику місійну працю серед місцевих слов'ян. Важливою подією в житті св. Кирила було висвячення на священиків його перших учнів з числа слов'ян. Під час цих радісних подій відправи велись слов'янською мовою, всю ніч співали і молились теж по-слов'янськи.

Святий Кирило-Константин – великий апостол і доброчинець слов'ян закінчив своє святе життя 14 лютого 869 року. Його похоронили в церкві св. Климента в Римі, де почали діятись чуда. Там знаходяться його мощі і по сьогоднішній день.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЗГІДНО З ВЕЛІННЯМ БОЖИМ ХРИСТИЯНИ СПРИЯЛИ ПОСТУПОВОМУ ЗМЕНШЕННЮ ФІНАНСОВОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ БІДНИХ КРАЇН.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВИ В АЗІЇ ВІДВАЖНО І ВІДВЕРТО ПРОПОВІДУВАЛИ ЄВАНГЕЛІЮ У СПОСІБ НАЙБІЛЬШ СПРИЯТЛИВИЙ МІСЦЕВОМУ НАСЕЛЕННЮ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ РОЗУМІЛИ ПІСТ, ЯК ЗАСІБ ДУХОВНОГО ЗБАГАЧЕННЯ І РАДО ПРАКТИКУВАЛИ ЙОГО.

Покровитель на березень — св. ВЕНЕДИКТ, 27(14)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі" (Мт 5, 16).

Якщо ти віруюча людина, то маєш особливе завдання щодо інших, зокрема до тих, що не знають Бога. Бо християнин не може втікати від світу, ховатися чи вважати релігію своєю особистою справою.

Він живе у світі, бо несе відповідальність, є посланим до всіх, щоб бути світлом, яке розвіює темряву.

Ти теж маєш таке завдання. Коли його не виконуватимеш, то станеш непридатним, як сіль, що звітріла, чи як світло, що стало тінню.

"Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі".

Світло проявляється у "добрих ділах" християн.

Ти можеш сказати: "Але ж не тільки християни роблять добрі діла. Інші теж сприяють поступові, зводять будинки, відстоюють справедливість..."

Маєш рацію. Звичайно, християнин робить і повинен робити це все. Однак це не є його специфічне завдання. Він повинен **чинити добрі діла у новому дусі,** тобто так, щоб більше не він жив у собі самому, а щоб Ісус жив у ньому.

Євангелист Матей насправді не має на думці лише окремі діла милосердя (такі, як відвідувати ув'язнених, одягати нагих чи будь-які діла милосердя для задоволення сьогоднішніх проблем). Він має на увазі **повне відання християнина волі Божій** так, щоб ціле його життя було одне добре діло.

Якщо християнин так робить, він стає мовби "прозорим вікном". Коли його хвалять за добрі вчинки, то все це він приписує Христові. Таким чином, Бог через нього буде присутнім у світі. Тому завданням християнина є випромінювати те світло, яке в ньому живе, бути знаком Божої присутності серед людей.

"Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі".

Якщо добре діло окремого християнина має таку властивість, то християнська спільнота у світі повинна виконувати таке ж

саме специфічне завдання: своїм життям виявляти присутність Бога. Вона відчувається там, де двоє чи троє з'єднані в Його ім'я. Така присутність обіцяна Церкві аж до кінця віків.

Первісна Церква надавала великої ваги цим Ісусовим словам. Перш за все, у важкі хвилини, коли на християн поширювали різні наклепи, вона закликала їх не відповідати насильством. Їхня поведінка мала бути найкращим запереченням тієї неправди, яка говорилася проти них.

В листі апостола Павла до Тита читаємо: "Так само і юнаків умовляй, щоб були помірковані, даючи самі себе на зразок добрих діл: повноти в ученні, поважности, здорового та бездоганного навчання; щоб супротивник осоромився, неспроможний нічого злого проти нас сказати" (Тит 2, 6-8).

"Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі".

Взірцеве життя християнина є світлом, яке сьогодні свідчить про Бога. Ось один із прикладів. Антонетта народилася в Сардинії, але в пошуках праці переїхала до Франції. Вона працювала у закладі, де було багато несумлінних робітників. Але Антонетта – християнка. Вона добачала в кожному Ісуса, якому треба служити. Вона завжди і всім допомагала, була спокійною і усміхненою. Часто хто-небудь злився, підвищував голос, виливав злість, насміхаючись із неї: "Якщо ти так хочеш працювати, бери й зроби ще і мою роботу!"

Дівчина мовчала і працювала. Вона знала, що ці люди не є поганими. Мабуть, кожен із них має свої клопоти.

Одного дня, коли інші працівники були відсутні, директор фірми підійшов до неї і сказав: "Скажи мені, як це так, що ти ніколи не втрачаєш терпеливості і завжди посміхаєшся?" "Стараюся бути спокійною, незважаючи на образи, і сприймати речі з кращого боку", – спокійно відповіла вона.

Директор гримнув кулаком по столі і вигукнув: "Але ж ні! Це, напевно, справа Божа, бо інакше це не можливо! І як я міг не вірити в Бога!"

Через декілька днів Антонетту покликали в дирекцію. Там сказали, що її переведуть в інший відділ. "Щоб ви змінили його, – говорив директор, - так, як цей".

"Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі".

К'яра ЛЮБІХ

"ОТЧЕ НАШ" — МОЛИТВА, ЯКОЇ НАВЧИВ НАС ГОСПОДЬ

(Продовження. Початок у №12 за 1998 р. та у №1 за 1999 р.)

"Нехай святиться ім'я Твоє..."

Слово "святиться" слід розуміти в такому значенні: Бог сам освячує, робить святим, а також в значенні: *бути святими, поводитись, як належить християнам,* згідно з Божим законом. Просити, "щоб святилось Його ім'я", – це означає прилучатись до Божого задуму, щоб "ми були святі і непорочні перед Ним у любові".

Це прохання означає: *"дай нам освячуючу ласку"*, бо найбільше прославляємо Бога праведним життям.

Створивши людину "на свій образ і на свою подобу" (Бут 1, 26), Бог "славою увінчав її" (Пс 8,6). А через гріх людина "позбавлена Слави Божої" (Рим 3, 23). Згодом Бог виявив свою святість, об'явивши своє ім'я, щоб відновити людину "відповідно до образу свого" (Кол 3, 10). В імені Ісуса Христа об'явлене нам ім'я Бога Святого і дано у тілі, як Спасителя; об'явлене, ким Він є, через Його Слово і через Його Жертву. Це є осередком Його архиєрейської молитви: *"Отче Святий (...) віддаю себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині"*, як пише св. апостол Іван. В іншому місці говориться, що Ісус сам "освячує" своє ім'я, Він нам "об'являє ім'я Отця" (Ів 17, 6). Водою хрещення, як пише св. апостол Павло, ми "обмились, освятились, оправдались іменем Господа Ісуса Христа та Духом нашого Бога". Протягом всього нашого життя Отець Небесний, – наголошує св. Павло, – "покликав нас до святості", то ж "через Нього ми є у Христі Ісусі, який став нам освяченням". Адже у проханні "нехай святиться ім'я Твоє" йдеться про Його славу і про наше духовне життя.

Коли ми говоримо "Нехай святиться ім'я Твоє", то просимо, *щоб воно святилось у нас, а також в інших, які ще очікують ласки Божої.* Це зобов'язує нас молитися також за всіх, навіть, за наших ворогів.

"Нехай прийде царство Твоє..."

Царство Боже є між нами. Панування Боже є в душі кожної віруючої людини. Хто визнає Бога своїм Царем, в усьому і завжди виконує Його волю. Царство Небесне прийшло у смерті і воскресінні Христа, воно здійснюється від Тайної вечері в Євхаристії. Царство прийде у славі, коли Христос віддасть його своєму Отцеві.

Царство Боже може означати також самого Христа, якого ми кличемо у наших щоденних молитвах. Він є наше Воскресіння, бо в Ньому ми воскреснемо, і Він може бути також Царством Бога, бо в Ньому ми царюватимемо. "Царство Боже – це справедливість, мир і радість у Святому Дусі" (Рим 14, 17). Лише чисте серце може з впевненістю сказати: "Нехай прийде Царство Твоє".

СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ

У Старому Завіті ще з часів св. пророка Мойсея був такий Божий закон, який забороняв жінкам після народження дитини впродовж певного часу виходити між люди і доторкатись речей, посвячених Богу. Жінки вважалися нечистими. Сорокового дня після народження хлопчика і вісімдесятого після народження дівчинки кожна мати повинна була принести до дверей святині однорічне ягня на цілопальну жертву, як знак визнання над собою найвищої Божої влади та подяку за щасливе народження дитини, та голуба – на жертву за гріхи. Після цього жінка вважалась очищеною. Убогі люди могли принести два голуби – одного на жертву цілопалення, другого – на жертву за гріхи.

Мати Божа не була зобов'язана відбувати таке очищення, бо Вона залишалась Пречистою Дівою. Проте покірно виконала цей закон, бо вірила, що таким чином прославить Бога. Разом з обрядом очищення Марія виконала ще й другий закон, за яким кожного первородного сина треба було принести до святині та пожертвувати Богу. Божому Сину не потрібно було виконувати цього припису, однак Він це зробив, щоб дати всім нам великий приклад покори, послуху, побожності на прославу Бога та спасіння людського роду.

У цей час збулась зустріч Христа з праведним Симеоном, про яку він був попередньо повідомлений Господом. Ту пам'ятну подію описує нам докладно св. євангелист Лука: *«І як сповнилися дні очищення їхнього, за законом Мойсея, вони привели Його в Єрусалим поставити перед Господом, як то написано в Господньому законі: «Кожний хлопець, первородний, буде посвячений Господеві» – і принести жертву, як то написано в Господньому законі: «Пару горлиць або двоє голубенят». А був в Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон. Чоловік той, праведний і побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому.*

Йому було відкрито Святим Духом, що не бачитиме він смерті, перш ніж побачить Христа Господа. Як батьки вносили до храму Дитя Ісуса, він взяв його на руки, благословив Бога й промовив: «Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твого за Твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили Твоє спасіння, що Ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу твого люду - Ізраїля». Була там також пророчиця Анна, яка ревно служила Богу. Вона тієї самої години надійшла і почала прославляти Бога та говорити про Нього всім, що чекали визволення Єрусалима» (Лк 2, 22-38).

Наприкінці обряду св. Тайн хрещення і миропомазання є і обряд «виводу», коли християнська мати приносять свою дитину до храму. Там священнослужитель благословляє матір і приймає дитину до церковної спільноти.

Є в нашому обряді на Стрітення і посвячення свічок, які запалюються при святкових подіях та під час молитви. Свічки – постійний захист від лукавого. Цей обряд нагадує нам, що Ісус Христос – світло від світла та заохочує нас усе своє життя вірно іти слідом за Ним дорогою спасіння, життя вічного.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

У МОЛИТВІ – ВЕЛИКА СИЛА

Хочу скласти щиру подяку через ваш часопис Пресвятому Ісусовому Серцю, Пречистій Діві Марії, св. Анні, св. Йосифу, св. апостолові Юді Тадею за опіку та допомогу в успішному складанні іспитів.

Раджу усім читачам повірити у могутню силу цих Святих, молитися до них у різних потребах, і вони завжди заступляться за вас перед Богом.

З повагою
Марія ДАНИЛИК, м. Львів

* * *

Складаю щиру подяку Господеві за вступ до медичного училища. Мої молитви були почуті і моя давня мрія зі шкільних років здійснилася. Нині успішно навчаюся у цьому навчальному закладі.

Ярослава ПОВХАНИЧ,
смт. Великий Березний на Закарпатті

НА ШЛЯХУ СЛУЖІННЯ

У Навечір'я Різдва Христового, **6 січня зранку,** у церкві св. Онуфрія (Львів) відбулися дияконські свячення двох братів Василіянського Чину – Миколая Ковалишина та Терентія Довганюка. Велике Повечір'я з Литією правив єпископ-помічник Львівський Кир Юліан Гбур у співслужінні з о.Протоігуменом Теодозієм Янківим, ЧСВВ. Під час Богослуження владика здійснив свячення вищезгаданих братів, а наприкінці привітав Чин св. Василія Великого з гарним поповненням, побажавши нововисвяченим дияконам ревно служити своїй Церкві.

Подаємо біографічні дані цих отців-дияконів:

О. д-н Миколай Ковалишин,ЧСВВ народився 22 травня 1967 р. у м. Золочеві на Львівщині. Після закінчення середньої школи навчався у музичному училищі м. Хмельницького. З 1987 по 1989 рр. служив в армії.23 лютого 1992 року вступив до Василіянського Чину. Перші обіти склав у Крехові 21 вересня 1993 року на свято Різдва Матері Божої. З 1 жовтня 1993 року ревно виконує свої обов'язки у Львівському монастирі св. Онуфрія. Зокрема, був провідником Вівтарної дружини при церкві св. Онуфрія. 15 вихованців бр. Миколая стали учнями василіянських ліцеїв у Жовкві, Кристинополі, Червонограді. 12 липня 1998 року бр. М. Ковалишин, ЧСВВ урочисто склав вічні обіти у церкві св. Онуфрія (Львів). Нині відправляє Службу Божу та допомагає отцям в душпастирській праці.

О. д-н Терентій Довганюк, ЧСВВ народився 23 січня 1970 року у с. Воскресінці Коломийського р-ну Івано-Франківської обл. Після закінчення середньої школи вчився у ПТУ №14 м. Коломиї. Згодом працював столяром на одному з підприємств цього міста. До Василіянського Чину вступив 15 травня 1991 року. Відбувши новіціят, склав свої перші монаші обіти у Крехові 20 червня 1993 року. У липні 1998 року склав професію довічних обітів у церкві св. Онуфрія (Львів). Нині навчається на Папському теологічному факультеті у Варшаві.

На світлині: зліва направо – о. Т. Янків, ЧСВВ, о. д. Мцколай Ковалишин, ЧСВВ, владика Юліан Гбур, о. д. Терентій Довганюк, ЧСВВ.

РІЗДВЯНІ ДЗВОНИ НА ЛЬВІВЩИНІ

Різдвяні свята в Україні чи не найбільш радісні, хвилюючі для всіх християн, для кожної родини. У храмах мелодійно передзвонюють дзвони. Веселиться Україна, веселиться Вселенна, бо Син Божий народився. Радістю сповнюється серце кожної людини, бо з любові до нас Бог став людиною, щоб дарувати нам життя вічне.

Переливчасто линуть у вечірньому небі срібні дзвіночки вертепів. Від хати до хати ідуть колядники, прославляючи Дитятка Ісуса.

Різдвяна річ – свята ніч. У ніч таку ніхто не спить, бо Христос народився – диво з див. З краю в край лине на землі радісна вістка. "З нами Бог... Хлоп'ятко нам народилося, Сина нам дано – З нами Бог..."

В різдвяну ніч розпочались святкові Богослужения у Жовківському храмі Пресвятого Серця Христового. Звідусіль поспішали до цього храму вірні, більшість з яких були молоді люди. Вони прагнули відчути те велике Таїнство – приходу Божого Дитяти, віддати Йому шану і поклін.

Стою я в рідному храмі, милуюся красивими ялинками, на яких спалахують яскраві вогники, виблискують сріблясті гірлянди, вслухаюсь в ангельський спів братів-монахів Василіянського Чину та сестер Служебниць з новіціяту, проймаюсь невимовною радістю. А потім схиляю свої коліна перед вертепом, який відображає Пресвяту Родину в убогій яскині, ангелів, які співають пісню слави новонародженому Дитятку Ісусу. Ось на нічному фоні неба спалахує яскравим сяйвом зоря, яка вказує шлях трьом царям зі Сходу. Вони йдуть поклонитись новонародженому Месії, несуть свої багаті дари. І люди Йому теж несуть свої дари – свої чисті серця, сповнені любові до Бога, заносять свої щирі молитви, поєднуються з Богом у Пресвятій Євхаристії.

Під склепінням величного храму лине коляда: "Бог Предвічний..." Благословенна мить... Людські серця сповнюються миром Божим, який сходить з небес, любов'ю до нашого Спасителя – Ісуса Христа.

* * *

АКЦІЯ МИЛОСЕРДЯ

Напередодні Різдвяних свят у монастирському храмі отців Василіян м. Жовкви була проведена Акція милосердя. Багато людей радо відгукнулись на пропозицію священиків та сестер Служебниць надати допомогу бідним, потребуючим, дітям

багатодітних родин, щоб вони відчули радість Різдва Христового, християнську любов і турботу за них.

Радісна колядка, різдвяні віншування і невеликі дарунки, які приготували хлопці і дівчата з Марійської дружини під керівництвом с. Маргарети Мороз і Орести Боршевської, були принесені в кожну хату, яку відвідали. Вони ділились з людьми тою радістю, зігріваючи їхні серця теплотою і любов'ю. Це було свідченням такої любові, про яку навчав Ісус.

* * *

У ГОСТЯХ ЛЬВІВ'ЯН – ДІТИ З КРИВОГО РОГУ

Вже стало доброю традицією львів'ян святкувати одне з найвеличніших християнських свят – Різдво Христове спільно з дітьми зі Східної України. Напередодні цих свят прибула у Львів група дітей з Кривого Рогу разом з своїми вчителями. Вони взяли участь в різдвяних Богослуженнях, які проходили у храмах св. Андрія та в св. Онуфрія, що у м. Львові, побували у Крехові, ознайомились з архітектурними пам'ятками старовинного міста Львова, а головне – більше познайомились з нашими чудовими звичаями Різдва Христового, побачили гарні виступи вертепів, вчились співати колядки, мали можливість спілкуватись з своїми ровесниками зі Львова, подружились з ними.

Ми попросили керівника групи п. Вадима Запорожця поділитись своїми враженнями від перебування у Львові, від святкувань на наших теренах Різдва Христового.

– *Відрадно відмітити, що ми вже третій рік приїжджаємо*

На світлині: вертеп Марійської дружини (церква св. Онуфрія м. Львів).

на Львівщину на час Різдвяних свят, – сказав він. Тут ми більше знайомимось з звичаями і традиціями, вчимось молитов і колядок.

На жаль, у нас багато дітей і молоді не вміють хреститися, не знають молитов, майже не відвідують храмів. У нас здебільшого церкви Московського патріархату, а храму УГКЦ ще немає. Хотілося б, щоб під час канікул до нас приїжджали сестри Служебниці, отці Василіяни для місійної праці на наших теренах.

Ми вдячні родинам львів'ян, які прийняли наших дітей, спільно розділили радість Свят-вечора. Незабутні враження залишаться у нас від поїздки в Крехівський монастир, де гостинно зустрів нас отець-ігумен Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Діти ходили з братами-монахами на екскурсії до джерела та печер, де жили перші ченці.

У Львові нам пощастило побувати також на концерті органної музики, у Шевченківському гаю та в інших визначних місцях.

Ми дуже вдячні отцям Василіянам за турботу і опіку про нас. В особливий спосіб хочу подякувати Протоігумену о. Теодозію Янківу, ЧСВВ, о. Йосафату Воротняку, ЧСВВ.

Кожен з нас залишить у своєму серці найкращі спогади від перебування на Львівщині. Наші діти навчились молитов, колядок. Деякі з них вперше в житті приступили до св. Тайни сповіді і прийняли Євхаристійного Христа. Віриться, що добрі зерна духовності, посіяні в серцях дітей зі Східної України, дадуть добрі сходи.

* * *

ПОРАДУВАЛИ КОЛЯДКАМИ, ВИСТУПАМИ ВЕРТЕПІВ

Скільки радості приносять як дітям, так і дорослим виступи вертепів – театралізованих вистав, які прославляють Дитятка Ісуса.

Порадували жителів Жовкви та навколишніх сіл брати Крехівської обителі цікавою виставою "Різдвяна зірка" та прекрасним концертом майстерно виконаних колядок.

Брати-новики Крехівського монастиря виступили з вертепом "Різдвяна зірка" і віночком колядок також в м. Золочеві, м. Львові та м. Івано-Франківську. Концертною групою керував о. Василь Мендрунь, ЧСВВ , магістр новиків.

Під керівництвом сестер Служебниць Світлани Романової та Домініки Погорілець, юнаків з Вівтарної дружини теж був підготовлений змістовий виступ вертепу. Колядники голосили радісну новину про воплочення Божого Сина в районному відділі народної освіти, Будинку школяра, в монастирі отців Василіян і сестер Служебниць, у християнських родинах м. Жовкви.

У Народному будинку "Просвіти" м. Жовкви відбулась різдвяна вистава "У пошуках Царя", яку поставили сестри Служебниці з новіціяту. Слід сказати, що пройшла вона з великим успіхом.

На світлині: різдвяна театралізована вистава, яку поставили сестри Служебниці НДМ в м. Жовкві.

У виставі відображається те, як три мудреці зі Сходу вирішили шукати Царя. Раптом згасає зірка, яка вказувала шлях і вони зупиняються на роздоріжжі. Кожен обирає свою стежину. На цих дорогах є чимало життєвих випробувань, які допомагає їм долати віра, надія, любов. Потім вони несподівано для себе знову зустрічаються, знайшовши ту бідну яскину, де народився Месія. Перш, ніж потрапити туди, вони віднайшли Його у своїх серцях. І ми всі також повинні прагнути зустрічі з Богом, як прагнули Мудреці. Христос живе і сьогодні. Він прагне народитись в серці кожної людини.

Отож, прямуймо за тим Світлом, яким є Ісус Христос. Хай кожен з нас йде дорогою життя разом з вірою, надією, любов'ю, які наповнять його правдивим щастям, Божим миром і спокоєм.

Ольга КРАК

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Шановна редакціє!

Я щиро і безмежно вдячна Господу Богу та Пречистій Діві Марії за те, що вислухали мої молитви. Моя мама була у дуже важкому стані, але згодом одужала. Моя донька, будучи маленькою, важко захворіла і шансів на її життя було небагато. Проте мої молитви почуті і дитина повернулася до повноцінного життя.

В окремий спосіб хочу подякувати редакції Вашого часопису, оскільки ви проводите корисну працю для спасіння людських душ. Нехай Господь винагородить вас, високопреподобні отці, і допоможе якнайбільше людей завести до Небесного Царства.

З повагою Леся К.,
м. Стебник Львівської обл.

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ НАД ЗБРУЧЕМ

У 80-річницю злуки всіх українських земель, 22 січня цього року, над рікою Збруч у селі Завалля Борщівського району Тернопільської області місцева греко-католицька громада заявила про своє бажання допомогти отцям Василіянам у відновленні монастиря, який був зруйнований комуністичним режимом. Під час зустрічі з економом Василіянської Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Володимиром Вірстою, ЧСВВ вірні показали врятовану ними фігуру о. Йосифа, яка колись знаходилась на фронтоні обителі. Про це розповів п. Василь Процик, який віднайшов фігуру в сусідньому селі і разом з молодим односельцем Іваном Ярославським відновив її. Цієї весни мешканці села збираються урочисто повернути скульптурне зображення на старе місце.

До Другої світової війни ченці василіянського монастиря в Заваллі не тільки духовно опікувалися греко-католиками Поділля, а й провадили зразкову господарку, про що і досі тут з повагою згадують. Пані Марія Микитюк каже:

– Моя бабуся мені розказувала, що дід був комірником в монастирі. Дізнавався, хто з бідних людей чого потребує, і отці Василіяни роздавали їм муку, крупу, дрова. Монахи знову навідалися до Завалля три роки тому, і ми дуже втішалися ними. Коли почали роздавати землю, ми забрали свої паї з колгоспу і дуже стали шукати отців Василіян, щоби вони знову мали на цих землях господарку, а ми би працювали під їхньою опікою. Нам тільки тут рятунок, інакшого нам не бачити. Ферма почала успішно діяти минулого року. Є намір сільськогосподарську продукцію переробляти на місці і консервувати. Ферма матиме і благодійний характер.

Невеличка громада поки-що спромоглася відбудувати в селі капличку. Вірні нав'язали контакти з василіянськими монастирями св. Онуфрія у Львові та св. Івана Хрестителя в Улашківцях. Завдяки отцям Василіянам відбулися місії. Монахи допомагають духовною літературою.

Подію, що відбулася 22 січня в Заваллі, прокоментував сільський голова п. Валентин Богаченко: "Передачу приміщень і навколишньої території оцінюю дуже позитивно. Дав би Бог, щоби всюди повертали монастирям те, що їм раніше належало. Хочеться, щоби наші керівники поверталися лицем до Бога і до Церкви".

Кость ЧАВАҐА

На світлині: о. В. Вірста, ЧСВВ з парафіянами с. Завалля.

НОВИЙ ДУХОВНИЙ ЗАКЛАД У РИМІ

Рим – центр Католицької Церкви та відповідно також і найбільший осередок високої богословської освіти. Там навчаються студенти з багатьох країн світу.

Берестейська Унія відкрила шлях для наших студентів до вічного міста. Вже за Йосифа-Веніамина Рутського перші українські студенти навчалися у Ватикані. З того часу багато змінилося. Українці та їхня Церква у Римі представлена тепер багаточисельною громадою, багатьма закладами та інституціями. Серед них українська парафія свв. Сергія і Вакха, Колегія св. Йосафата, колегія св. Софії, монастир отців Василіян на Авентині, генеральні доми Згромаджень сестер Служебниць і Василіянок. І ось до числа цих українських закладів долучається Велика духовна семінарія Покрови Пресвятої Богородиці. Про її відкриття було згадано в № 12 (74) за 1998 р.

До редакції "Місіонаря" завітав аспірант філософії Папського Університету Урбаніана Юрій Козловський. Він погодився розповісти читачам часопису про своє навчання і життя у вічному місті – Римі.

– Як діє новопосвячена духовна семінарія?

– У її приміщеннях раніше знаходилась Мала семінарія під проводом отців Салезіян. Два роки тому її було закрито з метою реконструкції. Священна Конгрегація для Східних Церков, до якої належала Мала Семінарія, а тепер – Велика, завжди опікувалась цим закладом. За два роки перебудови багато змінилося у цьому приміщенні: нові кімнати для кожного студента; просторі зали з бібліотекою, тренажерами, зал для рекреації і т.д. Студенти, які зараз тут навчаються, перейшли сюди з Колегії св. Йосафата, приміщень парохії св. Сергія і Вакха, Колегії св. Софії та "Руссікуму". Багато студентів закінчило студії у Івано-Франківському теологічно-катехитичному духовному Інституті.

– Які завдання цієї семінарії?

– Завданням цього духовного закладу є надати можливість здобути вищий академічний ступінь магістра чи доктора тим, які закінчили звичайні студії з філософії і теології.

– Хто керує цим навчальним закладом?

– Семінарія є під проводом отців Василіян: ректор – о.Теодор Галицький, ЧСВВ, віце-ректор – о. Павло Сербай, ЧСВВ, духовник – о. Лев Голдейд, ЧСВВ. Але отці ЧСВВ опікуються не лише Великою семінарією, а й Колегією св. Йосафата.

– Чи у Великій семінарії читають лекції із вище згаданих дисциплін?

– Ні, тут студенти лише живуть і навчаються самостійно у позалекційний час. Самі лекції слухають вони у різних римських католицьких універси-

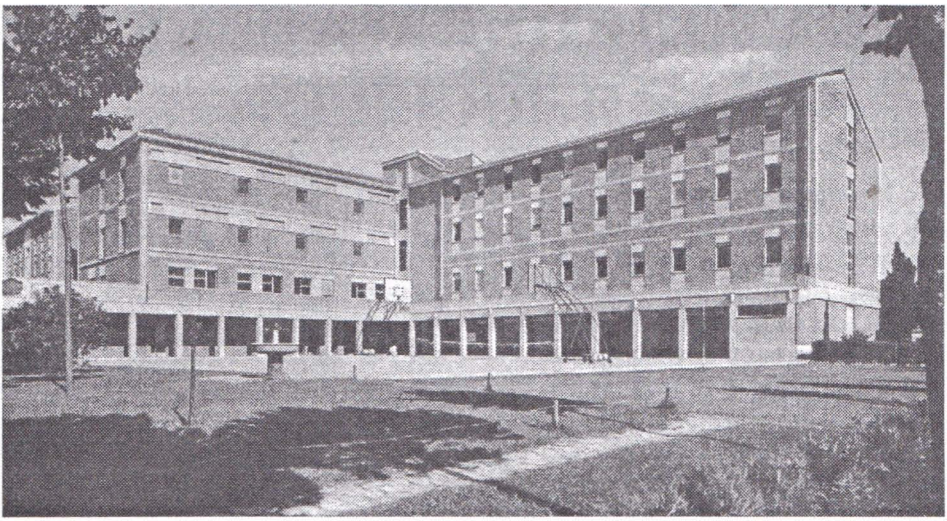

На світлині: новопосвячена Велика духовна семінарія.

тетах. Перерахуємо деякі з цих закладів: Григоріянум, Урбаніанум, Антоніанум, Анджелікум, Східний Інститут та ін. В останньому багато студентів нашої семінарії захищають наукові праці з канонічного права, літургіки та східної духовності. П'ятеро студентів продовжують студіювати філософію в Урбаніанум.

– Розкажіть, будь-ласка, щось про наших земляків, які поїхали до Риму працювати.

– До виходу нашої Церкви з підпілля у вже згаданих духовних закладах жило лише духовенство і студенти. Внаслідок економічної кризи в незалежній Україні щораз більше наших земляків почало прибувати до країн Західної Європи, в тому числі до Італії, у пошуках роботи.

У Римі наші земляки перебувають в більшості випадків нелегально і виконують тяжку і чорнову роботу. Гіркий це хліб, бо чужий край і чужа мова. Дуже часто їх і використовують. Кажуть, що у самому Римі таких тимчасово прибулих емігрантів є більше 10 тисяч. Переважну більшість становлять жінки та дівчата.

– Як реагують державні чинники та церковна влада на це явище?

– Італійський уряд до нього ставиться недоброзичливо. Українське посольство мало чим може допомогти, бо наші робітники перебувають у Римі нелегально. Церква намагається надати духовну обслугу як при парафії свв. Сергія і Вакха, так і при інших духовних осередках. Також Церква пробує створити центр для соціальної допомоги цим людям і сприяє тому, щоб їм допоміг місцевий "Карітас". Далеко не всі мають роботу, бо в Італії безробіття теж велике. Отже, нехай ніхто не живе ілюзіями, що там чекає вигідна робота та теплий дім.

– Дякуємо за розмову.

КАТОЛИЦЬКА АПТЕКА «МИЛОСЕРДЯ»

Ми часто чуємо про любов, милосердя християн, про вміння прийти на допомогу потребуючим. Добрий приклад милосердя, любов до людей показав наш Спаситель Ісус Христос.

Як приємно кожному з нас зустріти на своєму шляху людей з добрим серцем, людей, які радо прийдуть на допомогу своїм ближнім, проявляють свою християнську турботу чи милосердя. Саме такими чуйними і милосердними є працівники католицької аптеки "Милосердя". Ця аптека діє вже шість років при храмі св. Михаїла, що у м. Львові.

Ініціатором створення такої аптеки була Марійська дружина вищезгаданого храму. Очолили її роботу активні учасниці Марійської дружини – лікарі. п. Надія Хома та п. Дзвінка Хома. Належну допомогу в організації такої аптеки надав монастир отців Студитів під керівництвом отця-ігумена Севастіяна Дмитруха. Ремонт і впорядковування виділених приміщень провели безкоштовно робітники заводу "Автонавантажувач".

В аптеку надходять ліки, як гуманітарна допомога з багатьох країн світу: Німеччини, Франції, США, Австрії та ін. Деякі медикаменти одержували з Львівського фармацевтичного заводу "Галичфарм". Також допомагають ліками фармацевтична фірма "Крокус" фірма ДП "Квінтофарм", за що їм велика подяка.

Тепер працює тут три фармацевти, одна медсестра і перекладач іноземної мови. Слід наголосити, що всі вони працюють безоплатно, на добровільних заладах.

Очолює зараз колектив аптеки "Милосердя" досвідчений лікар п. Христина Зелінська. З теплотою про неї говорять люди: "Чуйна, доброзичлива людина". Вона радо допоможе людині, підбере, необхідні ліки, дасть добру пораду, підтримає у скрутну хвилину.

Всі ліки в аптеці видаються згідно з рецептами лікарів і при наявності необхідних медикаментів. Ліки відпускаються безкоштовно. Пацієнти, які одержують ліки, складають певні пожертви на церкву. Ведеться чіткий облік того, кому видано ліки і облік наявних коштів жертводавців. Щодня тут обслуговують біля 100 чоловік. Звертається в аптеку багато хворих з хронічними захворюваннями. Людям намагаються надати необхідні медикаменти чи порадять, де їх можна придбати. На жаль, трапляються і такі проблеми, які потребують чимало зусиль для їх вирішення. Іноді надходять з-за кордо-

ну ліки і по декілька місяців пролежують на митниці. На них затрачаються великі кошти. Слід сказати, що термін придатності медикаментів – обмежений. При такому ставленні працівників митниці ліки можуть зіпсутися і, таким чином, не потраплять до хворих.

Поряд з тим Марійська дружина, яку очолює людина прекрасної душі п. Надія Хома, проводить багато різних благодійницьких заходів. Так, зокрема, на Свят-вечір Різдва Христового організували вечерю для бідних, одиноких людей при церкві. Щотижнево за власні пожертви проводиться роздача хліба для бідних.

Щомісяця збираються члени Марійської дружини на спільну Святу Літургію, проводять свої збори, відмовляють вервицю.

Хай же Господь Бог щедро винагородить їх за добрі діла та милосердя, яке вони проявляють до ближніх.

"І ВИТРЕ ГОСПОДЬ КОЖНУ СЛЬОЗУ..."

Часто людина у щоденних клопотах не задумується над тим, що ласки, які вона отримує у житті не є випадковими, а безцінним Божим даром. Коли нам таланить у житті, ми часто говоримо: «Пощастило!», не усвідомлюючи, що у цьому є Божа воля.

Справжньою радістю для багатодітних сімей, дітей-інвалідів і сиріт сіл Тростянець, В. Волі, Дуброви Миколаївського району на Львівщині стали подарунки – продукти харчування і одяг, які надали сестри Згромадження Пресвятої Родини м. Львова від жертводавців з Італії. «Ми є знаряддям в руках Божих», – скромно відповіли сестри, коли ми дякували за всі ці великі дари.

В кінці листопада до II неврологічного відділення лікарні швидкої допомоги привезли 35-річну жінку, яка незабаром померла, залишивши двох дітей: 12-річну дівчинку і хлопчика – другокласника. Батько у них помер 5 років тому. Яке ж несподіване лихо випало на голову бідних сиріт...

Вранці дівчинка привезла мамі їжу. Медсестри, які бачать смерть, мабуть, кожного дня, довго не могли наважитись сказати дитині страшну звістку.

– Чому всі діти мають маму і тата, а ми – ні? Кому ми тепер потрібні? - плакала бідна сирітка, коли приходила до тями.

– Не плач, дитино, тепер Матір Божа буде вашою матір'ю, – потішали її. Вона не дасть вас скривдити.

Всім присутнім пригадались слова Ісусові: "Не бійся, тільки вір". Коли про біду почули сестри Згромадження Пресвятої Родини, то сказали: "Це буде наша дитина".

Господи, дякуємо Тобі за любов, за всі ласки, якими Ти обдаровуєш всіх людей.

Віра БІЛИНСЬКА,
вчителька Тростянецької НСШ
Миколаївського р-ну

СВЯТЕ ПИСЬМО ПРО ПРИВІЛЕЇ ХРИСТИЯНОК

Християнство визначається всесторонньою доброчинністю і приносить великі користі й благословення вірним. Саме ж слово привілей – це виключне право певного стану чи класу людей. Скажімо, привілей священиків – правити Службу Божу й сповідати. Цього привілею не мають миряни та, навіть, звичайні монахи.

Жінка-християнка має 9 привілеїв:

1. Привілей себе прикрасити

Звичайні жінки прикрашують себе косметикою, дорогоцінними речами та ін. Св. Павло з цього приводу так звертається до християнок: "... жінки, в убранні пристойнім, хай себе прикрашають сором'язливістю і скромністю, не заплітуванням волосся, не золотом чи перлами, чи шатами дорогоцінними, але ділами добрими, як це годиться жінкам, що визнають благочестя" (Тм 2, 9-10). Окрім цього, жінки мають привілей покривати чимось голову, коли йдуть до церкви.

2. Привілей вчитися

Св. Павло навчає, що жінка нехай вчиться мовчки, в повній покорі. Навчати жінка може, якщо їй це доручить церковний уряд.

3. Материнство – почесний привілей

Св. апостол Павло продовжує так: "І Адам не був зведений, жінка ж, зведена, завинила. Однак, вона спасеться народжуванням дітей, якщо перебуватиме у вірі, любові та святості зі скромністю" (1 Тм 2, 14-15). Дивно, що в наших часах жінки замість спасатися народжуванням дітей, часто бояться материнства.

4. Освячувати свого чоловіка

Про це читаємо вже у св. апостола Петра: "... ви, жінки, коріться своїм чоловікам, щоб, навіть якщо деякі й не вірять слову, були поводженням жінок позискані без слова, коли побачать ваше життя у чистоті й повазі. Нехай ваша окраса буде не зовнішня... але в середині людського серця, в нетлінності душі, лагідної та мовчазної: це многоцінне перед Богом. Бо колись і святі жінки, які надіялися на Бога, себе приоздоблювали, коривши своїм чоловікам, як от Сара слухала Авраама, "паном" його звала; ви ж її діти, коли добре чините і не лякаєтеся жадних застрашувань" (1 Пт 3, 1-6).

5. Привілей служити

Жінки прислуговували Христові. Приміром, це були Марія

Магдалина, Іванна Хузова, Сузанна та багато інших, які "допомагали з своїх маєтків" (Лк 8, 3). Також тісно співпрацювали з Господом Марія і Марта, сестра Лазаря (див. Лк 10, 41-42).

Св. Лука, описуючи життя первісної Церкви, говорить про одну Лідію з міста Тиятир. Вона була продавцем кармазину і одного разу запросила до себе в гості св. Павла (див. Ді 16, 15). Св. Павло згадує про служительку Церкви Фиву, бо вона "багатьом стала в пригоді" (Рим 16, 1). Найяскравіший вид служіння жінок – це коритися своїм чоловікам (див. Кол 2, 18). Також св. Павло перестерігає вдовиць перед розкошуванням.

Великий привілей служіння мають не лише жінки, що живуть у світі, а й ті, які посвятилися Богові на все життя, тобто монахині. Найяскравіший приклад такого служіння виявила мати Тереза з Калькутти.

7. Добрий приклад старших жінок для молодших

Про це св. Павло пише у одному листі: "Старі жінки так само нехай поводяться, як освяченим личить; щоб не були злоріки, ані віддані пияцтву, щоб добра навчали, щоб молодих навчали любити своїх чоловіків та дітей кохати, щоб були стримані, чисті, хазяйновиті, добрі, підвладні власним чоловікам, – щоб слово Боже не ганьбилося" (Тит 2, 3-5).

8. Привілей творити добро

У Діяннях апостолів ще розповідається про жінку Тавіту в Лідді. Її звали ще Дорка (Сарна). Вона відзначалася творенням добрих діл та милостинею. Коли померла і до її тіла привели св. Петра, то вдови оточили його і гірко плакали. Вони показували апостолові туніки й плащі, які робила Дорка. Св. Петро воскресив її (див. Ді 9, 36-43). З історії Церкви відомо про багатьох жінок, що творили добро. Отже, привілей жінок – наслідувати їхній приклад доброчинності.

9. Привілей мовчання

Мовчанням кожна благочестива жінка уподібнюється до Пресвятої Богородиці, яка була маломовною і висловлювала свої почуття та думки дуже коротко (приміром: "Я слугиня Господня"). Св. Лука, описуючи дитячі роки Ісуса, аж 2 рази наголошує, що Марія все це зберігала у своєму серці. Не розголошувала, не розповідала, але мовчки роздумувала над ділами Божими. Недаремно кажуть, що говорити – це срібло, а мовчати – це золото.

Усі вищезазначені привілеї спонукають жінку-християнку полюбити другорядну роль. Христос сказав, що останні будуть першими. Отже, чеснотливість, мовчазність, материнство, добрий приклад, служіння, доброчинність, мовчання є справжніми привілеями для перших місць у Царстві Небесному.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

О. МАТЕЙ ШЕПІТКА, ЧСВВ (1899-1999) — ПРОВІДНИК АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

25 лютого 1999 року виповнюється 100 років від дня народження видатного місіонера, пасторального діяча, відважного провідника Апостольства молитви о. Матея Шепітки, ЧСВВ.

Він був висвячений на священика 30 червня 1929 року. Відзначався чеснотливим та жертвенним монашим і священичим життям. Про це свідчать численні вірні з підпілля, зокрема, члени Апостольства молитви. На сторінках нашого журналу вони діляться своїми спогадами:

о. Матей Шепітка, ЧСВВ

Попович Ксенія, 1917 р. н., жителька м. Львова:

– Отця Матея Шепітку, ЧСВВ я знала ще з 50-х років. Разом з ним ми ходили на Служби Божі по квартирах. Там збиралося інколи і до 40 осіб. Одного разу відправляли Службу Божу в школі, куди таємно запросила прибиральниця. Після закінчення Служби Божої отець виходив першим. Якими щасливими ми були після Святої Літургії!

У перший четвер місяця отець відправляв Святу Годину, а в особливий спосіб віддавав шану Найсвятішому Серцю Ісуса у першу п'ятницю місяця. В такий спосіб, підпільно, приймали у ряди Апостольства молитви. О. Матей і мене прийняв до цього товариства в 60-х роках.

Наш духовний провідник мав дуже добрий і лагідний характер. Я ніколи не чула, щоби він з ким-небудь говорив різким тоном. Мені здається, що кожен, хто з ним спілкувався, відчував його святість.

Отець молився над людьми, особливо над хворими. Сповідав, уділяв Найсвятіші Тайни, оливопомазання, після чого люди отримували полегшення і потіху.

Решетило Стефанія, 1925 р. н., жителька м. Львова:

– У м. Львові я проживаю з 1949 року. В Апостольство молитви мене прийняв у 1961 році о. Матей Шепітка, ЧСВВ на квартирі першої ревнительки з часів підпілля нашої Церкви Анастасії Шурко у м. Львові. Сьогодні п. Анастасії більше 90 років.

Щонеділі відвідую могилу о. Матея Шепітки, ЧСВВ та могилу

єпископа Миколая Чарнецького, ЧНІ, і там молюся. Приводжу людей на могилу о. Матея. Через журнал "Місіонар" заохочую всіх відвідувати могилу цього священика на Личаківському цвинтарі. Я певна, що він є великим заступником в небі, як Чину Святого Василія Великого, так і Апостольства молитви.

Після смерті отця Апостольство молитви очолював о. Яків Тимчук (згодом єпископ). Він же відновив і третій Чин св. Василія Великого.

Шурко Анастасія, 1905 р. н., жителька м. Львова:

– Отця Матея Шепітку знала з часів підпілля. Все він пережив, зокрема тюрму, переслідування...

Згадую 1961-ий рік. Я належала до Апостольства молитви. Якось запитала в одного отця-редемпториста: "Що повинна з таємничками робити?" Він на те відповів: "Їдьте в Брюховичі, там є отці Василіяни. Вони все пояснять". Після зустрічі з о. Матеєм я заспокоїлась. Він порадив: "Збирай побожних вірних". І ось в червні місяці було посвячено Серцю Ісуса і Серцю Марії 13 побожних людей. о. Шепітка провадив молитвою, роздавав образки та медалики. Мені почепили також медалик і сказали: "Будеш ревнителькою". Так відновилось Апостольство молитви.

Колись я із сім'єю проживала по вул. Драгоманова, у напівпідвальному приміщенні. Після важкої операції мій чоловік ще більше нездужав. Відчуваючи смерть, сказав: "Хочу, щоб мене висповідав о. Шепітка". Мені було відомо, що о. Матей буває в сестер Василіянок. Тому я попросила їх повідомити про це. Через короткий час о. Матея привела до нас с. Юлія. Він всіх нас висповідав і запричастив. Незабаром мій чоловік помер.

Отець Матей був дуже великим почитателем Пресвятого Серця Ісуса. Коли в Жовкві проводив реколекції, то люди приходили з найвіддаленіших сіл, щоби послухати проповіді отця про Серце Христове. Навіть євреї казали: "Шепітка говорить. Йдемо, послухаємо його". Таким чином, багато людей дізналося про Божі правди. Отець помер в опінії святості. Про пошану до нього свідчили живі квіти і свічки на могилі, хоча кадебісти пильно стежили за його почитателями. Є надія, що св. Церква зарахує о. Матея до числа блаженних, а згодом і святих.

Крім вже згаданого сторіччя від дня народження, цього року виповнюється 70 років від дня священичих свячень о. М. Шипітки, ЧСВВ та 30-річчя його смерті. Зі святими упокой, Господи!

МОЛОДЬ ЄВРОПИ ЗУСТРІЛАСЯ У МІЛАНІ

Два рази на рік (влітку і взимку) в одному з європейських міст відбувається зустріч молоді з багатьох країн континенту. Організатором цієї величної акції є монаша спільнота містечка Тезе (Франція), очолена братом Роже. Зустрічі мають цілком релігійний характер, що сприяє зближенню та пізнанню молоді різних віросповідань. Цьогорічний європейський з'їзд молоді проходив у м. Мілані, що на півночі Італії. Пропонуємо нашим читачам репортаж з цієї події.

П'ятниця, 25 грудня 1998 року. Ввечері кілька автобусів з прочанами, що стояли біля церкви св. Михаїла, рушили у напрямі до україно-польського кордону. Безпосередньо перед тим, у церкві Пресвятої Євхаристії, юні паломники молилися до Господа за успішну участь у європейському з'їзді молоді. Голова Патріаршої комісії у справах молоді о. Йосиф Мілян звернувся до паломників з гарними напутніми словами.

Субота, 26 грудня. Перетнувши вночі вищезгаданий кордон та проїхавши Польщею, оглядали живописні краєвиди Словаччини. Впадала у вічі впорядкованість людських осель. Пізно ввечері прибули до Братіслави, столиці цієї невеличкої країни. Тут мали можливість оглянути старовинні архітектурні пам'ятки центральної частини міста та храми. Та найбільше вражали мости ріки Дунай. Молодь з задоволенням оглянула нічну, гарно освітлену Братіславу.

Неділя, 27 грудня. Врешті вирушили до словацько-австрійського кордону. В'їхали до однієї з високорозвинутих європейських країн і біля семи годин прямували найсучаснішою трасою–автобаном – до італійського кордону.

В Австрії по обох боках було видно засніжені Альпи. Тут часто проводять свій зимовий відпочинок туристи зі всієї Європи... Врешті довгоочікуваний італійський кордон (пункт Тарвізо). Ми знову налаштувалися пред'являти паспорти. Проте на пункті перетину італійської території наш автобус не зупинили. Навіть висіла така вказівка: "Не ставати". Отже, у Європі дійсно "прозорі" кордони.

У північній Італії було вже тепліше. На вершках численних та високих гір де-не-де білів сніг. Окрім високих дерев в горах (доломітах) виднілися поодинокі замки та монастирі. Вони нагадують про глибокі корені християнства у цих землях... Автобус мчав освітленими тунелями. Їхня довжина інколи становила понад 2 кілометри.

Проїжджали повз північні міста Італії – Венецію, Падуву, Удіне. У нічну пору врешті доїхали до кінцевого пункту нашого паломництва. Ось він, довгоочікуваний Мілан! Два дні та три ночі проїзду автобусом таки втомили молодих людей. Але їхня подорож не була нудною: окрім оглядання живописних європейських краєвидів усіх об'єднувала спільна молитва, пісні та... вивчення італійської мови.

Понеділок, 28 грудня. Сотні автобусів на світанку прибули на площу біля величезних павільйонів, де регулярно відбуваються виставки та продаж виробів. В Італії такі виставкові центри називають ф'єрою. Тисячі молодих людей з багатьох європейських країн заполонили величезні зали ф'єри. Там видавали картки на проживання, харчування та безоплатний проїзд у міському транспорті. Нашу групу поділили на три підгрупи, кожна з яких повинна була жити у парафіяльних спільнотах різних передмість Мілану. У містечку Бругеріо, куди ми їхали біля години, поселили найбільше членів нашої групи. Українці були першими, хто переступив поріг місцевої ораторії (це гарний двоповерховий парафіяльний будинок). Нас тепло зустріли овоціями та голосними вигуками члени місцевої парафіяльної спільноти, включно з двома священиками. Далі відбувся розподіл по сім'ях... Ввечері тисячі молодих людей знову заполонили вулиці вечірнього Мілану. У приміщеннях ф'єри відбулось перше спільне моління усіх учасників прощі. Неповторні мелодія та спів братів з Тезе надовго закарбувались у душі і духовно об'єднали молодь всіх європейських країн.

Вівторок, 29 грудня. На міланських парафіях зранку все

На світлині: група прочан з України.

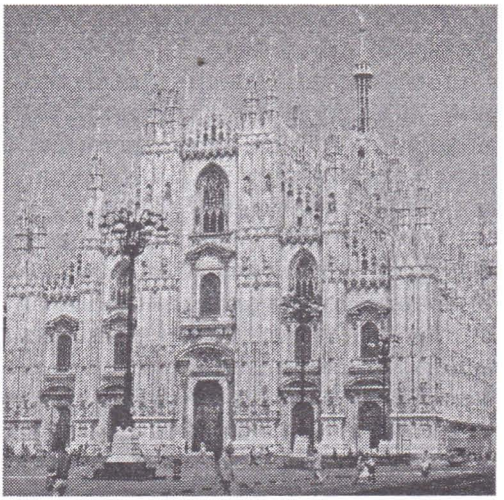

відбувалось згідно з планами організаторів з'їзду. Спершу – Служба Божа (меса), а опісля ранкова спільна молитва у церквах. У Бругеріо храм розташований у древній частині. Там зібралася молодь з кількох країн (Польща, Литва, Португалія, Румунія, Палестина, Угорщина та ін.). Відповідними людьми читалися якийсь псалом, певний уривок Святого Письма, молитва прохання на мовах тих країн, звідки прибули прочани. Між читаннями співалися духовні пісні "Глорія", "Дона ля паче" та ін. Співи теж глибоко зворушували душу і створювали небувалу духовну атмосферу. В ораторії після молінь відбулися зустрічі у малих групах. З допомогою аніматора, якому довелося перекладати на англійську чи навпаки, молодь обговорювала щорічний традиційний "Лист з Тезе", написаний настоятелем монашої спільноти братом Роже. У листі акцентувалося на Господній любові, яка є внутрішнім світлом; на вірі й надії, що коріняться в таємничій присутності Ісуса Христа. "Господь хоче, щоб ми були щасливими. Ми повинні перейнятися євангельськими рисами, які роблять життя щасливим", – зазначається у посланні. Кожен учасник ділився своїм духовним досвідом і тим збагачував інших.

У післяобідню пору молоді прочани знову збиралися у ф'єрі, де відбувалися зустрічі у більших групах. А ввечері у спільній молитві там же юнаки і дівчата знову прославляли Небесного Отця, дякуючи Йому за всі добродійства.

У наступні два дні програма з'їзду була подібною. За годину до Нового року учасники прощі зібралися у міланських парафіяльних церквах на подячну молитву. У руках спалахувало світло свічок. Воно мовби зігрівало серця Господньою любов'ю.

Рівно опівночі звучала подячна пісня і радісне привітання: "Буон Анно!" ("Благословенного вам Нового року!"). Виявом новорічної радості у всіх італійських містах є різнокольорові фейєрверки. Бругеріо не було винятком. Після молитви молодь збиралася у великих залах, де був солодкий стіл без алкоголю. У Бругеріо новорічне святкування відбулося у великому залі місцевої гімназії. Там молодь певної країни представила частинку власної культури, щось заспівавши або затанцювавши.

У перший день Нового року українські паломники спільно

молилися до Господа у міланській церкві св. Марка. Читану св. Літургію відправили священики, які прибули у Мілан разом з нашою молоддю. Проповідь італійською та нашою мовами виголосив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. До св. Причастя окрім хлопців та дівчат з України приступили місцеві парафіяни, переважно старшого віку. Настоятель собору св. Марка подякував нам за прославу Небесного Отця у їхньому храмі і зазначив, що це Богослужіння об'єднало дві християнські традиції – східну і західну.

Того ж дня ми вже готувалися до від'їзду. Святковий обід у італійських сім'ях та тепле прощання з гостинними господарями запам'ятаються надовго. Сотні автобусів знову заполонили площу біля ф'єри. Паломники з чудовими враженнями від'їжджали додому.

Вночі ми в'їхали до одного з найвеличніших міст світу – Венеції. Ми мали нагоду побачити її в чудовому освітленні.

Субота, 2 січня. На самому світанку усі прочани нашої групи під проводом керівника о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ прямували пішки до центральної частини Венеції. Ми проходили численними мостами і освітленими вузькими вулицями. У центрі нас дуже вразив величавий собор св. Марка, побудований в середині 9 століття. Ця одна з найвидатніших пам'яток християнства в світі приваблює своєю неповторною красою. Починаючи з 11 ст., собор постійно набував все нових і нових архітектурних елементів. В його стилі помітний вплив візантійської, романської, готичної архітектури, архітектури епохи Відродження. Автор проекту невідомий. Проте майстри всіх епох зуміли оригінально створити цю неповторну базиліку, яку щодня відвідують тисячі туристів. Окрім зовнішнього вигляду, зацікавило нас і внутрішнє оформлення храму.

У крипті собору о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ відслужив св. Літургію для паломників. Тут перші християни приймали св. Причастя.

У Венеції ми ще мали змогу оглянути інші визначні архітектурні пам'ятки на площі св. Марка, а потім катером більше ніж півгодини проїхалися великим каналом. Менших каналів у місті є чимало, а мостів нараховується біля 400. Відомо, що багато будинків цього міста стоїть на воді. Ми переконалися в унікальності цього явища.

Того ж дня рушили автобусом за маршрутом: Австрія-Словаччина-Польща. У неділю ввечері щасливо повернулися на рідну землю. *Отже, молодь з України повинна частіше відкривати для себе Європу, знайомитися та спілкуватися зі своїми ровесниками, запозичувати той духовний досвід, що є для нас необхідним.*

Ігор СКЛЕНАР

ПЕРША РІЗДВЯНА КОЛЯДКА

(ЛЕГЕНДА)

Кожен з нас, мабуть, знає історію про народження Дитятка Ісуса. Мало хто, однак, чув про ще одну подію, яка сталася тієї ночі. Цю історію розповіли мені багато років тому.

В одній затишній господі, де зупинилися перепочити Марія та Йосип, прислуговувала маленька дівчинка на ім'я Колядка (Carol). Дуже полюбилися їй милі гості. І коли Марія з Йосипом вирушили у дорогу, дівчинка попросилася з ними.

Отож, вони помандрували утрьох, а нелегкий шлях звеселяла своїм дзвінким пречудовим співом маленька Колядка.

...Вечоріло, вже вимальовувався серпанок. Подорожні прямували до найближчого містечка. Аж раптом непорушне небо перетнула блискавка, вдарив грім. Дощ і вітер зустріли їх посеред великої долини. Марія відчула себе якоюсь беззахисною, страх за своє ще ненароджене Дитятко огортав материнське серце. Та Колядка не розгубилася і привела їх до маленької шопки, де вони втомлені примостилися на сіні поруч із наляканими звірятами.

Підходив час Марії народити Дитятко. А в шопці – лише сіно та ясельця. Тоді дівчинка, не злякавшись негоди, побігла шукати допомоги. Сподівалася зустріти пастушків, які мали б бути десь неподалік.

Все стихло. У шопці на сіні вже дрімало ніжне немовлятко. Увійшли пастушки, привітали Марію з Йосипом та принесли Ісусикові те, що тільки могли дати, а найперше – свою любов і радість.

Але Колядки з ними не було. Марія запитала про дівчинку, та пастушки були дуже здивовані. Вони відповіли, що не зустрічали Колядку. А дорогу до вертепу їм вказала ясна зоря. Злякалися Марія з Йосипом і просили пастушків знайти дівчинку. Всі разом вони відразу ж вирушили на пошуки.

Шукали скрізь, та даремно. Лише коли сонце почало пробиватися крізь темряву ночі, пастушки знайшли Колядку. Та було надто пізно. Дівчинка збилась з дороги і загинула від удару блискавки. Тоді в розпачі вони звернулися до Бога з такими словами:

"Милий Боже, ми знаємо, що Ти чуєш нас,
Зроби це дитя ангелом Ісуса,
Візьми її душу до неба,
Де вона житиме вічно...".

Коли ви будете співати коляду, то відразу згадаєте милу дівчинку, чия щира любов і відданість назавжди перетворилися у предивний спів, який кожного Різдва єднає Небо і Землю.

Майк ДАГЛАС (США)

ІСУСИК НА ЛЕВАДІ

(ЛЕГЕНДА)

Спокійним, мирним життям жила Пресвята Родина в Назареті. Неподалік від їхньої хати була гарна левада, на якій любили відпочивати Пресвята Богородиця з маленьким Ісусом та святий Йосиф.

Ранок нового дня, дарованого Богом, починався разом з першими промінчиками сонця та веселим щебетом птахів. Повітря було тепле і лагідне. Сонечко зігрівало своїм теплом землю. Духмяно пахли трави. Колисочку з маленьким Ісусиком винесли на леваду. Матінка Божа взяла глечик і пішла в село, щоб купити молока для Дитятка Ісуса, а святий Йосиф неподалік займався столярною роботою: стругав дошки, майстрував гарного столика та стільці для тераси.

Ісусик лежав в колисочці, дивився своїми чистими синіми оченятами в голубе небо і мило усміхався. Враз Він махнув своїми рученятами і тут же звідусіль назліталось на леваду багато птахів. Вони всі разом заспівали гарну пісню на честь і хвалу Божого Дитятка. Жайворонок помахав крилами над колискою, стрімко знявся вгору і звідти долинали його трелі, дятел видзвонював псалми на вершечку дерева, зяблик співав свою веселу пісеньку на черешні, а десь неподалік в кущах червоної калини співав соловейко пісню, повну побожності і захоплення.

Польові квіти підводили свої голівки, щоб краще побачити Боже Дитя. Найближче до колиски росли братики. Вони були тоді ще малопомітні і, навіть, не мали ще назви. Братики тягнулись квіточками вгору, намагаючись заглянути в маленьке дитяче ліжечко. І, нарешті, вони побачили Боже Дитятко з великими ясними оченятами, які випромінювали тепло. Квіти довго милувались маленьким Ісусом. І раптом на цих квіточках відбився зачудований вигляд людського обличчя, які милували кожного, хто їх побачив. Маленький Ісус теж усміхався, як побачив барвисті квіти, які мило вдивлялись в Нього і тішився ними, як маленькими ангелятами. Небесний Отець бачив все це з неба і вирішив залишити назавжди братикам вид радісного, усміхненого обличчя.

Коли Пречиста Діва Марія повернулася додому, зразу ж звернула увагу на чудові квіти, які мило усміхались і привітно похитували своїми голівками.

– Як гарно любі братики обступили мого Сина, – сказала вона. Потім нахилилась над ліжечком, щоб заглянути до Ісусика. Пресвята Богородиця побачила, що сухі прутики з лози, з яких була виплетена колисочка, ожили. На них з'явились зелені листочки. Вони немов віночком оповили Боже Дитя.

А пташки співали ще веселіше, зливаючись у багатоголосий пташиний хор. Марія слухала уважно. Вона намагалась відрізнити голоси. Серед цих голосів звучав один дуже гарний голос, який не належав жодному "співаку" з тих, які сиділи на покрівлі, на деревах і на плоті. Його спів лунав повніше і сердечніше, ніж в усіх інших птахів. Незабаром Мати Божа почула, що цей голос долинав з куща калини. Вона підійшла до куща, відхилила гілля і побачила, що в тіні за гілками сидів соловейко Він покірно поглядав на Пресвяту Богородицю. І зворушило Пречисту Діву те, що той найкращий співак був такий скромний. Вона сказала:

– Бажала б я нагородити тебе, пташко. Різнобарвного пір'ячка ти не схочеш, бо покора є найкращою окрасою. Та ти матимеш найкращий голос серед усіх пташок.

Ось так-то в цій благословенній годині братики стали подібними до людського обличчя, а соловейко був наділений найкращим даром співу.

За переказом А. ЛОТОЦЬКОГО

КОЛИСКОВА ДЛЯ ІСУСА

Діва свого Сина до серця тулила, поглядом благальним Господа молила. Про щасливу долю пісеньку співала, кутала в пелени й тихо колисала.

Люляй, малий Сину, любеє Дитятко! Спи, прекрасний цвіте, чисте ангелятко!

І була ця пісня прекрасна й врочиста, як і сама Мати – Марія Пречиста. Линув спів із серця до небесних зір, котився луною до далеких гір.

У співі був подих самого життя. – На руках в Марії заснуло Дитя... Пречистая Діво! Вся людська родина голови схиляє перед Божим Сином.

Володимира ШТИМ, м, Дрогобич

ВІДІЙШЛИ ПО НАГОРОДУ ВІЧНУ

о. Емілій Дацишин, ЧСВВ упокоївся у Бозі 14 грудня 1998 року у Бразилії.

Його життєвий шлях розпочався 20 вересня 1935 року. У 17-річному віці він вступив на новіціят Василіянського Чину. Висвячений на священика на празник Благовіщення, 7 квітня 1963 року. о. Емілій ревно виконував свої обов'язки та жертвенно служив Господеві у різних монастирях і при монастирських церквах Бразилії.

* * *

о. Юстин Сабау, ЧСВВ помер 9 грудня 1998 року у Румунії. Він народився 21 вересня 1927 року. До Чину св. Василія Великого вступив 8 жовтня 1946 року. Румунська Греко-Католицька Церква, як і наша, діяла у тоталітарній державі в підпіллі. Тому о. Юстин був таємно висвячений на священика 11 серпня 1968 року. Відзначався активністю та жертвенністю у своєму служінні серед греко-католиків Румунії.

* * *

о. Климентій Корчагін, ЧСВВ відійшов до вічності на празник св. первомученика Стефана. Він народився 25 лютого 1929 року в с. Моема, що у штаті Санта-Катаріна, Бразилія. До Василіянського Чину вступив 20 січня 1944 року. Професію довічних обітів склав 16 вересня 1951 року. Священицьке рукоположення прийняв 12 жовтня 1952 року з рук єпископа Ніля Саварина у Буенос-Айресі (Аргентина).

о. Климентій здобув грунтовну освіту і захистив два докторати. Крім душпастирських обов'язків ще займався журналістською працею, зокрема, був редактором часопису "Праця" у Бразилії (1955-1960 рр., 1967-1970 рр.), директором української секції Ватиканського радіо (1973-1982 рр.). У Бразилії на початку 60-их років навчав новиків, виконував обов'язки ігумена спершу у Іваївському василіянському монастирі, а згодом – у Прудентопільському. о. Климентій був професором філософії у Бразилії (1963-1967 рр.) та теології в Україні (Івано-Франківськ, 1997 р.). У Римі його служіння теж було різноманітним. о. Корчагін був Генеральним консультором Василіянського Чину, духовником Папської Колегії св. Йосафата, довголітнім секретарем Синоду єпископів УГКЦ, адвокатом Римської Роти, постулятором Василіянського Чину.

о. Климентій є автором трьох збірок євангельських роздумувань: "Благовість спасіння" (1975 р.), "Добра Новина" (1982 р.) і "Христова благовість" у 2 томах (готується до друку у видавництві отців Василіян «Місіонер»).

Вічная їм пам'ять!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 28.01.99 р.
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 1

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 33
Намір Апостольства молитви на лютий 34
Намір Апостольства молитви на березень .. 36
К'яра Любіх
"Слово життя" 37
"Отче наш" 39
Стрітення Господнє 40
На шляху служіння 42
Ольга Крак
Різдвяні дзвони на Львівщині 43
Кость Чавага
Отці Василіяни над Збручем 47
Новий духовний заклад у Римі 48
Католицька аптека "Милосердя" 50
" І витре Господь кожну сльозу" 51
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Святе Письмо про привілеї християнок 52
о. Матей Шепітка, ЧСВВ – провідник Апостольства молитви 54
Ігор Скленар
Молодь Європи зустрілася у Мілані 56
Перша різдвяна колядка 60
Ісусик на леваді 61
Відійшли по вічну нагороду 63

На обкладинці: св. Кирило, апостол слов'ян
Робота і художнє оформлення
Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЧАЙНОВОРД «ЛІТЕРА Л»

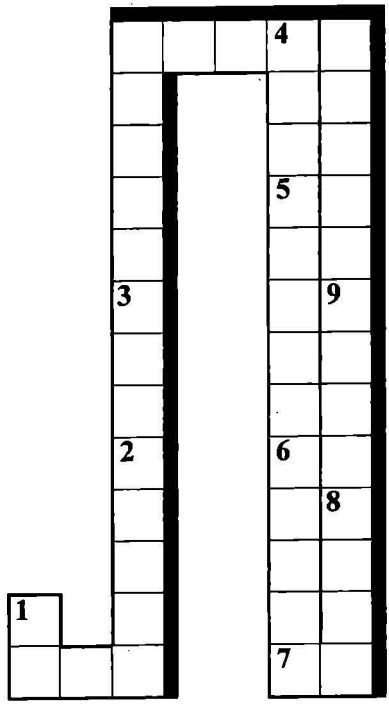

1. Старовинне місто в Сирії, де народився св. Іван Золотоустий.
2. Герой дитячої книжки Лене Майєр-Скуманц «Яків і Катерина».
3. Назва василіянського фонду допомоги.
4. Один із «малих пророків», автор однойменної книги.
5. "А був в Єрусалимі чоловік на ім'я... Йому було відкрито Святим Духом, що не бачитиме смерті, перш ніж побачить Христа Господа" (З Євангелія св. Луки).
6. Ім'я матері Святого Григорія.
7. ...пастирям мовив (коляда).
8. Місяць, в якому народився митрополит Галицький, кардинал Йосиф Сліпий.
9. Ріка, де хрестився Ісус Христос.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд «Різдвяна зірка», опублікований у №1 за 1999 рік:

1. Марія. 2. Ласка. 3. Земля. 4. Лелія. 5. Свято. 6. Хвала. 7. Вечір. 8. Честь. 9. Узвар. 10. Дзвін. 11. Народ. 12. Ладан. 13. Йосиф. 14. Голос. 15. Ангел. 16. Індик. 17. Зірка. 18. Вітер. 19. Тайна. 20. Марко. 21. «Вірую». 22. Пісня. 23. Нічка. 24. Дідух.

СИМВОЛІКА ЮВІЛЕЙНОЇ ЕМБЛЕМИ

На синьому колі емблеми, яке символізує всесвіт, зображено п'ять різнобарвних голубів. Вони представляють п'ять континентів.

Різнокольоровий хрест емблеми символізує Пресвяту Трійцю. Тому складається з трьох ліній. Хрест виходить за межі синього кола, тобто всесвіту. Це засвідчує, що триєдиний Бог є не лише у видимому світі, а й поза ним.

В центрі кола випромінюється світло. Це Христос, який прийшов у світ, щоб просвітити кожну людину.

У чотирьох полях синього кола, тобто всесвіту, написані такі слова: Христос – вчора, сьогодні, навіки. Слова взяті з листа св. апостола Павла до євреїв (13, 8).

Поза синім колом написано: ювілей року Божого 2000. Ювілейну емблему намалювала 22-річна студентка Емануела Роккі з Італії.